

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł pozew o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1.456,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 9 września 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt V GC 1062/15, Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w punkcie I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 442,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, zaś w punkcie II. oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto w punkcie III. wyroku zasądzone od powoda na rzecz pozwanego kwotę 54,31 zł tytułem rozliczenia kosztów procesu, natomiast w punkcie IV. wyroku nakazano zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku powodowi kwotę 160,30 zł, zaś pozwanemu kwotę 520,59 zł.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał na następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 10 grudnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością Ł. C.. Sprawcą szkody był kierowca pojazdu posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...)

Poszkodowany właściciel pojazdu Ł. C. w dniu 11 grudnia 2013 roku zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki S. F. C. numer (...). Cena za wynajem auta ustalona została z uwzględnieniem stawki 149 zł netto za dobę. Na podstawie umowy najmu w dniu 11 grudnia 2013 roku wydano poszkodowanemu pojazd zastępczy, który został zwrócony w dniu 27 grudnia 2013 roku, tj. po upływie 16 dni. Powód z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawił poszkodowanemu w dniu 2 lutego 2014 roku fakturę (...) nr (...) na kwotę 2.932,32 zł brutto. W treści faktury wskazano, iż przedmiotem najmu był pojazd należący do Grupy B, a okres najmu to 16 dni

W dniu 9 stycznia 2014 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności, na mocy której przelał na rzecz powoda swoje prawa majątkowe wynikające z roszczenia wobec pozwanego z tytułu szkody z dnia 10 grudnia 2013 roku, a dotyczące kosztów wynajmu pojazdu zastępczego

Pozwany zweryfikował fakturę proforma uznając za uzasadniony okres najmu 12 dni z dobową stawką najmu w wysokości 100 zł netto. Pozwany przyznał odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.476 zł, z uwzględnieniem podatku VAT.

W piśmie z dnia 10 stycznia 2014 roku powód wystąpił do pozwanego o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.932,32 zł, zgodnie z fakturą nr (...).

Poszkodowany Ł. C. nie dysponował w okresie naprawy uszkodzonego samochodu żadnym alternatywnym pojazdem, który mógłby zostać użyty zamiast pojazdu uszkodzonego w zdarzeniu z dnia 10 grudnia 2013 roku. Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego głównie do dojazdów do pracy – zaczynał pracę o godzinie 6, kończył zaś o różnych porach i bez samochodu nie mógłby wrócić po pracy do domu.

Stawki wynajmu pojazdów klasy odpowiadającej pojazdowi wynajętemu – niższej klasy niż pojazd uszkodzony, w 2013 roku zawierały się w przedziałach od 80 do 165 zł netto. Przy czym stawka w wysokości 165 zł netto stosowana była przez wypożyczalnię H. w G.. Także w G. i w S. występowały inne relatywnie wysokie stawki wynajmu samochodów –

odpowiednio 155 i 142 zł oraz 150 zł netto. Jednak także w G. występowały i zdecydowanie niższe stawki – 80 oraz 90 zł. Poza dużymi miastami nie stosowano wskazanych wyżej najwyższych stawek; w K. wypożyczalnia R. K. stosowała stawkę 120 zł netto.

Czas naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 10 grudnia 2013 roku, związany z czasem technologicznym naprawy, rozumiany jako czas wynikający tylko i wyłącznie z wykonywanych czynności naprawczych, to 4 dni robocze.

Okres niezbędny do przeprowadzenia całego procesu naprawy, rozumiany jako czas, w którym w normalnym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu faktycznych elementów naprawy (oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych, oczekiwania na oględziny itp.), to 13 dni kalendarzowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów i innego rodzaju środków dowodowych, jakie strony zaferowały zgodnie z treścią pozwu i sprzeciwu od nakazu zapłaty, w tym pozostających w aktach szkody.

Na podstawie dokumentów załączonych do pozwu oraz akt szkodowych Sąd pierwszej instancji ustalił okoliczności towarzyszące wynajmowi pojazdu zastępczego, treść zawartej w tym przedmiocie umowy, wystawienie i treść faktury rozliczeniowej, zawarcie umowy przelewu. Wskazano, iż okoliczności te zostały potwierdzone zeznaniami świadka Ł. C., które Sąd uznał za wiarygodne. Uznano, iż świadek ten w sposób przekonujący przedstawił okoliczności, że w spornym okresie najmu nie dysponował innym pojazdem, a ten, który użytkował w ramach umowy najmu służył mu jako środek lokomocji do dojazdów pracy. Twierdzenia te Sąd Rejonowy uznał za rzetelne i wiarygodne, bowiem świadek zeznawał spontanicznie, zeznania jego nie zostały podważone.

W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji zważył, iż w niniejszej sprawie bezsporne pozostawały okoliczności, że doszło do zdarzenia powodującego szkodę w pojeździe Ł. C., zaś odpowiedzialnym za nie był kierujący ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych u pozwanego. Spór sprowadzał się do zakresu obowiązku zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela.

Sąd pierwszej instancji nadmienił, iż wobec wskazanego sporu stron uwzględnił wnioski stron i postanowieniem z dnia 4 grudnia 2015 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego w celu ustalenia średnich stawek najmu pojazdów odpowiadających kategorii pojazdu uszkodzonego, ustalenia czasu naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po uszkodzeniu w dniu 10 grudnia 2013 roku oraz czasu, w którym naprawa tego samochodu mogła być wykonana w normalnym toku czynności. Wskazano, iż Sąd na wniosek pozwanego dopuścił także dowód z opinii biegłego sądowego dla ustalenia stawek czynszu najmu pojazdów odpowiadających samochodowi wynajętemu, tj. z segmentu B.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż dokonanie ustaleń zawartych w powyższej tezie dowodowej miało kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagało wiadomości specjalnych, bez których Sąd, nie posiadając tego typu specjalistycznej wiedzy, w szczególności o rynku wynajmu pojazdów oraz długości naprawy, nie mógłby rozstrzygnąć sprawy, zatem przeprowadzenie tego dowodu było konieczne.

Sąd pierwszej instancji zważył, iż w sporządzonej opinii biegły sądowy stwierdził, że czas, w którym pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powinien zostać naprawiony w normalnym toku czynności, przy uwzględnieniu zwykłych okoliczności naprawy (jak oczekiwanie na sprowadzenie części zamiennych, oczekiwanie na oględziny itp.) to 13 dni kalendarzowych, zaś dobową stawkę wynajmu pojazdu klasy pojazdu wynajętego S. (...) w I. kwartale 2013 roku, występująca u oferujących usługi najmu pojazdów, zawierała się w przedziale od 80 do 165 zł netto.

Sąd Rejonowy wskazał jednak, iż wskazany przez biegłego sądowego przedział stawek czynszu najmu odnosił się do bardzo rozległego obszaru, obejmującego także G. i S., a zatem duże miasta. Za właściwe dla powoda Sąd ten uznał te informacje przedstawione przez biegłego, które pochodziły z okolic zbliżonych do działalności powoda, z terenu K.. W odniesieniu do tej grupy firm – wypożyczalni, stwierdzono za biegłym, iż do uzyskania pojazdu jak wynajęty, na okres 13 dni, wystarczająca była stawka 120 zł netto. Średnia ze stosowanych stawek na lokalnym rynku to 115 zł netto, zatem

stawka 120 zł netto wystarczała do uzyskania odpowiedniego pojazdu zastępczego. Sąd pierwszej instancji zważył w szczególności, iż na terenie K. wypożyczalnia R. oferowała wynajem pojazdu analogicznego do wynajętego za cenę 120 zł netto – stawkę tę, uznał Sąd za wyznaczającą granicę zwykłych wydatków w rozumieniu art. 361 k.c., za które uszkodowany mógł uzyskać samochód zastępczy.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powód wynajął uszkodowanemu pojazd w stawce dobowej 149 zł netto, a więc nie była to stawka rynkowa. W ocenie Sądu pierwszej instancji stawki stosowane w wypożyczalniach międzynarodowych lub warsztatach naprawczych w przypadku równoczesnego oddania pojazdu do naprawy, nie są adekwatne, reprezentatywne do segmentu reprezentowanego przez firmę powoda, skoro powód nie wykazał, by świadczył usługi analogiczne jak wypożyczalnie międzynarodowe czy warsztaty naprawcze.

Wskazano następnie, iż strona powodowa zakwestionowała opinię biegłego sądowego w zakresie ustalenia średniej arytmetycznej stawek. Powód wskazał, iż stawki stosowane przez niego mieszczą się w przedziale stawek stosowanych przez inne podmioty działające na rynku wypożyczalni samochodowych, zatem ustalenie średniej arytmetycznej stawki nie ma racji bytu. Ponadto powód odniósł się do wskazania przez biegłego uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego. Zdaniem bowiem powoda z uwagi na okres przedświąteczny i wynikające z tego opóźnienia w dostawach części do sklepów czas oczekiwania na części zamienne mógł być dłuższy niż założone przez biegłego 2 dni. Ponadto powód zwrócił uwagę, iż w okresie świątecznym, tj. 24-26 grudnia 2013 roku naprawa nie była wykonywana.

Sąd Rejonowy uznał jednakże, iż twierdzenia powoda przedstawione w opozycji do treści opinii biegłego sądowego – były swobodne, nie były poparte żadnym dowodzeniem. W ocenie tegoż Sądu nie wymagało natomiast wiedzy specjalnej udowodnienie tego, w jaki sposób działał warsztat naprawczy w okresie świąt, jak organizował sobie zgromadzenie niezbędnych części zamiennych. Uznano, iż powód tymczasem większość kwestii wymagających udowodnienia – starał się uzasadnić dowodem z opinii biegłego sądowego, która to strategia procesowo nie była uzasadniona.

Sąd ten nie uwzględnił wniosku powoda o wykonanie opinii przez innego biegłego sądowego mając na uwadze, iż już wykonana opinia była kompletna, a wnioski w niej przedstawione nie zostały w żaden sposób podważone.

W konsekwencji Sąd pierwszej instancji oparł ustalenia w niniejszej sprawie na pisemnej opinii biegłego sądowego sporządzonej w sprawie, którą Sąd uznał za rzetelną, wiarygodną. Sąd Rejonowy uznał przy tym, iż czynsz najmu winien być wyliczony w oparciu o stawki czynszu najmu właściwe dla pojazdów kategorii B, bowiem taki samochód został uszkodowanemu wynajęty. Powód jest następcą prawnym uszkodowanego w zakresie wierzytelności wobec pozwanego, ale jest także wynajmującym, który otrzymać winien wynagrodzenie, czynsz najmu, który odpowiadać winien rzeczy, którą powód wynajął. Uznano, iż nieuzasadnionym przysporzeniem majątkowym powoda byłoby przyznanie powodowi, w ramach odszkodowania, wynagrodzenia, które nie byłoby właściwe dla przedmiotu najmu; za nieuzasadnioną Sąd ten uznał w konsekwencji koncepcję powoda o celowości ustalenia odszkodowania w oparciu o stawki czynszu właściwe dla samochodu uszkodzonego.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w części. Wskazano, iż szkoda właściciela uszkodzonego pojazdu polegała w tym przypadku w istocie na zaciągnięciu zobowiązania w celu wejścia w posiadanie pojazdu zastępczego, zobowiązania do zapłaty czynszu najmu. Odszkodowanie winno zniwelować tenże uszczerbek majątkowy w usprawiedliwionym zakresie, w granicach normalnych wydatków na pojazd zastępczy. Za granicę wydatków zwykłych uznano w tym przypadku koszt wynajmu pojazdu zastępczego ze stawką 120 zł netto za dobę, bowiem za taką cenę można było wynająć w K. pojazd zastępczy taki, jaki udostępnił powód uszkodowanemu Ł. C..

Sąd Rejonowy zważył, iż strony zgodnie wyliczały należne odszkodowanie z uwzględnieniem kosztów wynajmu brutto, z podatkiem VAT. Przyjmując zatem za uzasadniony czas wynajmu samochodu zastępczego jak w tej sprawie zgodnie z opinią biegłego sądowego – 13 dni i stawkę 120 zł netto, za należne odszkodowanie Sąd Rejonowy uznał kwotę 1.918,80 zł (13 x 120 zł + 358,80 zł podatku VAT w stawce 23%).

Uznano następnie, iż skoro pozwany wypłacił już w ramach odszkodowania z tytułu kosztów wynajmu samochodu zastępczego kwotę 1.476 zł, to nie świadczył pozwany należnego odszkodowania co do kwoty 442,80 zł (1.918,80 zł – 1476 zł = 442,80 zł).

Mając na uwadze powyższe Sąd pierwszej instancji orzekł jak w punkcie I. wyroku na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. i art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 361 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. nr 124 poz. 1152 ze zm.).

W pozostałej części Sąd Rejonowy powództwo oddalił przy zastosowaniu wyżej wskazanych przepisów oraz art. 6 k.c. Sąd ten miał też na uwadze przepis art. 362 k.c., uznając że o ile poszkodowany ma nieograniczoną swobodę w wyborze tak warsztatu naprawczego, jak i firmy wynajmującej pojazd zastępczy, warunków finansowych naprawy swojego samochodu i wynajmu zastępczego, to akceptując wygórowane koszty naprawy czy wynajmu – poszkodowany naraża się na brak uzyskania pełnej rekompensaty tak wygenerowanych kosztów w ramach odszkodowania. W tej sprawie za nadmierne koszty wynajmu pojazdu zastępczego – uznał Sąd Rejonowy czynsz najmu wyliczany ze stawką przewyższającą 120 zł netto za dobę.

Wskazano następnie, iż strony nie wdały się w tej sprawie w spór w zakresie terminu płatności odszkodowania i opóźnienia z tego tytułu. Żądanie zapłaty ustawowych odsetek z tytułu opóźnienia od wniesienia pozwu Sąd ten uznał za niewygórowane, mające uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O kosztach postępowania Sąd pierwszej instancji orzekł przy zastosowaniu art. 100 k.p.c. Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo uwzględnione zostało w wyroku w 30,4 %, a podlegało oddaleniu w 69,6 % wartości przedmiotu sprawy. Sąd ten obciążył zatem strony odpowiednio kosztami, zatem powoda w 69,6 % a pozwanego w 30,4 %. Po odjęciu kwot wzajemnie należnych stronom z tytułu rozliczenia wyżej wskazanych kosztów – różnica to 54,31 zł, którą to kwotę zasądzono od powoda na rzecz pozwanego w punkcie III. wyroku. Sąd ten nie uwzględnił w rozliczeniu kosztów procesu – innego rodzaju wydatków, które powód przedstawił w spisie kosztów zawartym w piśmie z dnia 5 września 2016 roku, mając na uwadze art. 109 k.p.c., który wymaga zgłoszenia roszczenia o zwrot kosztów najpóźniej przed zamknięciem rozprawy. Wskazano, iż powód złożył spis kosztów już po zamknięciu rozprawy.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż strony wniosły zaliczki na wydatki po 800 zł. Wydatki wyniosły 919,11 zł, z czego powód winien opłacić kwotę 639,70 zł, a pozwany kwotę 279,41 zł. Nadwyżkę zaliczek nad obciążającymi każdą ze stron wydatkami, tj. 160,30 zł na rzecz powoda i 520,59 zł na rzecz pozwanego, Sąd ten nakazał zwrócić na podstawie art. 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w zakresie punktu II. oddalającego powództwo co do kwoty 1.013,52 zł i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 i art. 233 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci opinii biegłego sądowego w zakresie uzasadnionego okresu najmu i nieuwzględnieniu faktu, iż data naprawy pojazdu przypadła na okres świąteczny oraz nieuwzględnienie, iż stawka 149 zł netto jest uzasadnionym kosztem najmu poniesionym przez poszkodowanego Ł. C.,

2. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 k.p.c. poprzez pominięcie faktu notoryjnego, niewymagającego dowodu, iż w okresie świątecznym okres oczekiwania na części zamienne jest zwykle dłuższy niż poza tym okresem, jak również faktu notoryjnego w postaci niewykonywania pracy przez warsztaty samochodowe w czasie Świąt Bożego Narodzenia,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w zakresie charakteru i rozmiaru działalności gospodarczej – wypożyczalni samochodów – prowadzonej przez powoda i uznanie, iż powód działa wyłącznie na rynku lokalnym, co w konsekwencji spowodowało zaniżenie należnego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego,

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 k.c., tj. jego błędną wykładnię poprzez przyjęcie, iż stawka 120 netto za dobę wynajmu pojazdu zastępczego stanowi realizację zasady pełnego odszkodowania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.013,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz odpowiednią modyfikację orzeczenia w zakresie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w zakresie kosztów za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda okazała się być częściowo zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie punktów I., III. i IV.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, iż z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że posiłkując się opinią biegłego sądowego A. P. Sąd Rejonowy przyjął, iż uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego Ł. C. wynosił 13 dni. Sąd pierwszej instancji zważył jednocześnie, iż twierdzenia powoda odnośnie opóźnienia w dostarczeniu części zamiennych z uwagi na okres przedświąteczny, przedstawione w opozycji do treści opinii biegłego sądowego nie zostały poparte żadnym dowodzeniem. Sąd drugiej instancji w pełni podziela stanowisko apelującego zaprezentowane zarówno w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, jak i w treści wywiedzionego środka odwoławczego, iż okoliczność wydłużonego oczekiwania na przesyłki w okresie przedświątecznym, tj. przed Świątami Bożego Narodzenia, z uwagi na wzmożony obrót pocztowy i kurierski, jest faktem notoryjnym, niewymagającym – w świetle treści art. 228 § 1 k.p.c. – dowodu. Do faktów powszechnie znanych zalicza się okoliczności, zdarzenia, czynności lub stany, które powinny być znane każdemu rozsądnemu i mającemu doświadczenie życiowe mieszkańcowi miejscowości, w której znajduje się siedziba sądu orzekającego. Za powszechnie znane uznaje się przy tym wydarzenia historyczne, polityczne, zjawiska przyrodnicze i procesy ekonomiczne o charakterze wyjątkowym bądź przeciwnie – normalne i zwyczajnie zachodzące w określonym miejscu i czasie (tak. E. Marszałkowska – K., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Wydanie 18, L.). Do takich faktów niewątpliwie zaliczyć należy wydłużenie okresu oczekiwania na dostarczenie przesyłek pocztowych i kurierskich w okresie poprzedzającym Święta Bożego Narodzenia. Zaznaczyć należy, iż fakty powszechnie znane stanowią materiał procesowy sprawy na równi z faktami, które podlegają dowodzeniu. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości Sąd drugiej instancji, iż w omawianej sprawie oczekiwanie na dostarczenie części zamiennych mogło wynosić – zgodnie z twierdzeniami powoda – 4 dni, tj. o 2 dni dłużej aniżeli w standardowym toku czynności naprawczych. Powyższe skutkowało koniecznością oddania pojazdu po naprawie w dniu 27 grudnia 2013 roku i wobec treści opinii biegłego sądowego uzasadniało przyjęcie, iż okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 16 dni.

Nie zasługują jednak na aprobatę twierdzenia powoda odnośnie zasadności zastosowania na gruncie niniejszej sprawy stawki za najem pojazdu zastępczego w wysokości 149 zł netto za dobę najmu. Trafnie Sąd pierwszej instancji uznał, iż za miarodajne w świetle okoliczności niniejszej sprawy uznać należało te informacje przedstawione przez biegłego sądowego, które dotyczyły rynku lokalnego, tj. okolic zbliżonych do działalności powoda, w ramach której zawarto umowę najmu, a zatem z terenu K. i okolic. Do wynajęcia pojazdu będącego przedmiotem umowy najmu zawartej z powodem, na okres zbliżony do uzasadnionego w niniejszej sprawie wystarczająca była zatem stawka 120 zł netto za dobę najmu. Podkreślić należy, iż w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, iż ekonomiczne uzasadnione wydatki, to koszty ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług, tym samym przedmiotem badania

jest, czy poniesione przez poszkodowanego koszty wynajmu samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2003 roku, III CZP 32/03). W świetle treści opinii biegłego sądowego nie ulega wątpliwości, iż na rynku lokalnym obejmującym miasto K. i okolice usługodawcy nie oferowali stawek za najem pojazdu zbliżonych do stawki 149 zł netto za dobę najmu. Słusznie Sąd Rejonowy zważył nadto, iż stawki stosowane w wypożyczalniach międzynarodowych o dużym zasięgu działania lub warsztatach naprawczych w przypadku jednoczesnego oddania pojazdu do naprawy, nie są reprezentatywne do segmentu reprezentowanego przez przedsiębiorstwo powoda. Podkreślenia wymaga także, iż powód nie wykazał, by świadczył usługi analogiczne do usług oferowanych przez tego rodzaju podmioty. Nawiązując do twierdzeń apelującego zawartych w wywiedzionym środku odwoławczym wskazać należy, iż bezprzedmiotowe jest odwoływanie się przez powoda do treści zawartych na stronie internetowej powoda www.happyend24.pl odnośnie ogólnopolskiego zasięgu działania powoda. Skarżący zobligowany był na gruncie niniejszej sprawy podjąć inicjatywę dowodową celem wykazania tego rodzaju okoliczności. Wskazanie przez skarżącego, iż na stronie internetowej dotyczącej prowadzonej przez niego działalności gospodarczej znajdują się określone treści nie czyni zadość przedmiotowemu obowiązkowi

W świetle powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, wysokość należnego powodowi odszkodowania należało ustalić w oparciu o stawkę w wysokości 120 zł netto za dobę najmu.

Reasumując wskazać należy, iż należne powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego Ł. C. winno opiewać na kwotę 2.361,60 zł brutto (16 dni x 120 zł + 441,60 zł podatku VAT w stawce 23%). Mając na uwadze fakt, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany uiścił z powyższego tytułu kwotę 1.476 zł brutto, powództwo należało uznać za uzasadnione co do kwoty 885,60 zł.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w punkcie I. wyroku zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 885,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

Konsekwencją powyższego jest zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. W punkcie I. wyroku Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 83 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, zaś w punkcie IV. w ten sposób, że nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku tytułem zwrotu nadpłaconych zaliczek na poczet kosztów postępowania: na rzecz powoda kwotę 432,36 zł, zaś na rzecz pozwanego kwotę 288,53 zł. O zmianie zaskarżonego wyroku w punktach I., III. i IV. orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Z przyczyn wskazanych powyżej, w punkcie II. wyroku oddalono apelację powoda w pozostałym zakresie na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 81,84 zł.